

Sygn. akt VIII U 1859/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 r. w Gliwicach

sprawy R. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania R. P. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 22 października 2012 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu prawo do emerytury od 1stycznia 2013r.

(-) SSO Jolanta Łanowy

Sygn. akt. VIII U 1859/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 października 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., odmówił ubezpieczonemu R. P. (1) (P.) prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) w związku z tym, iż nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A oraz nie rozwiązał stosunku pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że zgodnie z zeznaniami świadków, o przesłuchanie których wnosił, wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013r., sygn. akt VIII U 3352/12 oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 22 października 2012r.

Apelację od powyższego wyroku złożył ubezpieczony, nie formułując jej podstaw. Podniósł, że skoro obowiązek rozwiązania stosunku pracy ustał z dniem 1 stycznia 2013r., zatem wnosi o ponowne ustalenie posiadania 25 - letniego okresu zatrudnienia, w tym 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 3 lipca 2014r., sygn. akt III AUa 2425/13 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał Sprawę Sądowi Okręgowemu – Sądowi Pracy i (...) w G. do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, iż wymóg rozwiązania umowy o pracę został z dniem 1 stycznia 2013r. zniesiony z mocy art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 poz. 637). Skarżący nie składał w nowym stanie prawnym kolejnego wniosku o świadczenie.

Dalej wskazano, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych zasadą jest badanie legalności decyzji na dzień jej wydania, ale Sąd Najwyższy dopuszcza odstępstwa od owej zasady.

W wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. (sygn. akt II UK 235/11, OSNP Nr 7-8 z 2013r. poz.87) Sąd Najwyższy stwierdził, iż nie ma przeszkód, aby sąd ubezpieczeń społecznych przyznał prawo do emerytury z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w razie spełnienia warunku rozwiązania stosunku pracy w trakcie postępowania sądowego, po stwierdzeniu spełnienia pozostałych przesłanek tego prawa. Odstępstwo od zasady badania legalności decyzji na dzień jej wydania jest szczególnie uzasadnione w przypadku oceny prawa do świadczenia uzależnionego między innymi od warunku rozwiązania stosunku pracy, np. na podstawie art. 88 ust. 1 ustawy z 1982 r. - Karta Nauczyciela czy art. 184 u.e.r.f.u.s. Jeśli powyższe wymaganie zostanie spełnione po wydaniu decyzji - w trakcie postępowania odwoławczego przed sądem - nie ma przeszkód, aby sąd, stwierdziwszy spełnienie pozostałych przesłanek tego prawa, przyznał świadczenie.

W wyrokach z dnia 7 maja 2009 r. (sygn. akt III UK 96/08, LEX nr 1001327) oraz z dnia 2 sierpnia 2007 r. (sygn. akt III UK 25/07, OSNP Nr 19-20 z 2008 r. poz.293) Sąd Najwyższy wskazał, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy w chwili jej wydania. W uzasadnionych jednakże sytuacjach, kiedy przesłanka prawa do renty dotycząca wymaganego stażu ubezpieczeniowego spełni się w sposób pewny w dniu wydania zaskarżonej decyzji, sąd może przyznać ubezpieczonemu świadczenie (art. 316 § 1 k.p.c.).

W ocenie Sądu Apelacyjnego pogląd ten winien mieć zastosowanie także w sytuacji, w której w toku postępowania odwoławczego następuje odpadnięcie jednej z ustawowych przesłanek prawa do świadczenia. O. to drogę do badania, czy ubezpieczony spełnia pozostałe przesłanki prawa do emerytury i jej ewentualne przyznanie od dnia dokonania nowelizacji art.184 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Natomiast wykluczenie takiego odstępstwa może ewentualnie pozbawić ubezpieczonego, który w zmienionym stanie prawnym nie ponawiał wniosku o świadczenie, prawa do emerytury za znaczny okres czasu.

W konsekwencji, w niniejszej sprawie zdaniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach zachodzi potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w istocie w całości.

Sąd ponownie rozpoznając sprawę ustalił co następuje:

Ubezpieczony R. P. (1), urodzony (...) jest uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W dniu 26 września 2012r. złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Ubezpieczony 60 lat ukończył 15 października 2012r. i nie jest członkiem OFE

Skarżący, na dzień 1 stycznia 1999r., legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat, w tym nie udowodnił 15 - lat okresów pracy w szczególnych warunkach wymienionej w wykazie A, a jedynie 4 lata, 4 miesiące i 8 dni takiej pracy. Dodatkowo ubezpieczony nie rozwiązał stosunku pracy.

Po przeanalizowaniu sprawy ZUS wydał zaskarżoną decyzję.

Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję nie uznał za pracę w warunkach szczególnych, pracy w okresie od 9 sierpnia 1977r. do 31 grudnia 1998r. w Przedsiębiorstwie (...) S.A. w upadłości, z uwagi na fakt, iż odwołujący za ten okres nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W toku procesu Sąd ustalił, iż ubezpieczony podjął zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w B. w dniu 9 sierpnia 1977r. W okresie od 9 sierpnia 1977r. do 31 grudnia 1984r. pracował jako ślusarz, a następnie od 1 stycznia 1985r. do 7 kwietnia 1987r. jako palacz kotłów przemysłowych, wodnych i parowych, które produkowały parę dla potrzeb technologicznych i grzewczych. Na stanowisku palacza odwołujący zajmował się obsługą tych kotłowni. W trakcie zatrudniania w dniu 8 kwietnia 1987r. ukończył podstawowy kurs spawania gazowego organizowany przez Gwarectwo Mechanizacji Górnictwa (...) Centrum Mechanizacji Górnictwa (...) Zakład (...). Po ukończeniu kursu spawacza pracował jako spawacz od 8 kwietnia 1987r. do 30 listopada 1988r. Na podstawie książeczki spawacza ubezpieczonego oraz zeznań świadków ustalono, że odwołujący zajmował się spawaniem konstrukcji stalowych. Następnie pracował jako mistrz warsztatowy od 1 grudnia 1988r. do 30 marca 1990r. nadzorując prace na hali remontowej, kuźni, spawalni i obróbki skrawaniem. Nadzorował prace wszystkich pracowników fizycznych tj.: spawaczy, ślusarzy, szlifierzy, tokarzy, palaczy i kowali. Nadto od 1 kwietnia 1990r. do 31 grudnia 1998r. ponownie pracował jako spawacz przy spawaniu konstrukcji stalowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadków: W. B., R. K., R. P. (2), J. R. i W. W. (zapis rozprawy z dnia 25 listopada 2014r. 19 min. 24 sek. – 1 godz. 14 min. 48 sek.), wyjaśnień ubezpieczonego (zapis rozprawy z dnia 25 listopada 2014r. 1 godz. 15 min. 49 sek. – 1 godz. 22 min. 52 sek), a także akt organu rentowego oraz akt osobowych ubezpieczonego dołączonych do akt sprawy.

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i spójny, a tym samym za wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych oraz na rozstrzygnięcie sprawy.

W szczególności Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadków i wyjaśnieniom ubezpieczonego, gdyż są spójne i wzajemnie się potwierdzają a nadto znajdują potwierdzenie w dokumentacji osobowej odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego, R. P. (1) zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W myśl 184 ust 2 ustawy – w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2012r. – emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługiwała pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Z dniem 1 stycznia 2013r. treść art. 184 ust. 2 ustawy, uległa zmianie – na mocy art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012r. poz. 637). Zgodnie z aktualnie obowiązującym art. 184 ust 2 ustawy, od 1 stycznia 2013r. rozwiązanie stosunku pracy nie jest już przesłanką konieczną do nabycia emerytury na podstawie tego przepisu.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ww. ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.).

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Natomiast jak stanowi § 1, ust 1 i 2 rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami". Właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 60 lat dla mężczyzn
2. ma wymagany 25 letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zaś do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin.

Przedmiotem sporu pozostawało ustalenie, czy okresy zatrudnienia R. P. (1) w Przedsiębiorstwie (...) w B. w okresie od 9 sierpnia 1977r. do 31 grudnia 1998r. można uznać z okresy pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na danym stanowisku, wykonywanej w szczególnych warunkach, a tym samym, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do nabycia emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, po ukończeniu 60 roku życia.

Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest spełnienie przesłanki stażu przed dniem 1 stycznia 1999r. Brak w treści art. 184 przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. na dzień 31 grudnia 2008r.) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32 również po dniu 31 grudnia 2008r. oraz nieprzystąpieniu do OFE i rozwiązaniu stosunku pracy - do 31 grudnia 2012r. Wszystkie przesłanki muszą zostać spełnione łącznie.

Należy podkreślić, że okres zatrudnienia może być zaliczony do pracy w warunkach szczególnych, gdy pracownik faktycznie wykonywał prace objęte wykazem prac uprawniających do wcześniejszej emerytury, pomimo że stanowisko jakie mu formalnie przypisano nie jest wymienione w wykazie. Wymieniony wyżej wykaz A nie określa bowiem stanowisk pracy, ale definiuje rodzaj prac, które są uważane za wykonywane w szczególnych warunkach. Decydujące znaczenie dla zakwalifikowania pracy jako realizowanej w szczególnych warunkach ma nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale rodzaj, charakter i warunki pracy.

Zgodnie z wykazem A, dział XIV poz. 1 i 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze prace nie zautomatyzowanych palaczy i rusztowych kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego oraz prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym są pracami w szczególnych warunkach, uprawniającymi do niższego wieku emerytalnego.

Według oceny Sądu postępowanie dowodowe przeprowadzone w tej konkretnej sprawie wykazało w sposób jednoznaczny, że ubezpieczony R. P. (1) ukończył 60 rok życia, i na dzień 31 grudnia 1998r. udowodnił łącznie ponad 25 lat okresów składkowych

i nieskładkowych, w tym ponad 15 lat pracy wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szczególnych warunkach. Nie budzi wątpliwości Sądu, że praca ubezpieczonego

w Przedsiębiorstwie (...) w B. od 1 stycznia 1985r. do 7 kwietnia 1987r., od 8 kwietnia 1987r. do 30 listopada 1988r. i od 1 kwietnia 1990r. do 31 grudnia 1998r. była faktycznie pracą w warunkach szczególnych określoną w wykazie A, dziale XIV:

- poz. 1, tj. palacz kotłów parowych lub wodnych typu przemysłowego oraz
- poz. 12, tj. spawacz przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowodorowym.

Organ rentowy nie uwzględnił odwołującemu tych okresów pracy, argumentując że nie przedłożył on za te okresy świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Trzeba jednak podkreślić, iż w myśl z ugruntowanego już stanowiskiem judykatury

i doktryny „sądy pracy i ubezpieczeń społecznych rozpoznając sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych dokonują kontroli zgodności decyzji administracyjnych wydanych w tych sprawach z prawem w trybie odrębnym określonym w kodeksie postępowania cywilnego, w którym to trybie **nie obowiązują ograniczenia dowodowe obowiązujące w postępowaniu administracyjnym tocącym się przed organami rentowymi**” (vide – wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 1996r., sygn. akt III AUr 235/96, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 1997r., nr 1, poz. 2). Z kolei w wyroku z dnia 25 lipca 1997r. sygn. akt II UKN 186/97 Sąd Najwyższy stwierdził, że: „W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1984r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.)” (OSNP z 1998r, Nr11, poz. 342).

Tak więc w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych mogą być przeprowadzane wszelkie dowody zmierzające do prawidłowego rozstrzygnięcia.

Sąd wskazuje nadto, iż w przedmiotowej sprawie ubezpieczony zarówno w dacie złożenia wniosku jak i w dacie wydania zaskarżonej decyzji pozostawał w stosunku pracy, co podnosił również organ rentowy. Odwołujący nadal pozostaje w zatrudnieniu.

Jak wyżej wskazano, z dniem 1 stycznia 2013r. (po zmianie treści art. 184 ust 2 ustawy), rozwiązanie stosunku pracy nie jest już przesłanką niezbędną do uzyskania prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach.

Sąd orzekający zwraca uwagę, iż zgodnie z obowiązującą w sprawach z odwołania od decyzji ZUS zasadą legalizmu, Sąd bada legalność zaskarżonej decyzji na datę jej wydania. Reguła ta dopuszcza jednak wyjątki. Odstępstwo od zasady badania legalności decyzji na dzień jej wydania jest szczególnie uzasadnione w przypadku oceny prawa do świadczenia uzależnionego między innymi od warunku rozwiązania stosunku pracy, osiągnięcia wymaganego stażu pracy czy ukończenia wymaganego wieku. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1998r., (II UKN 555/97, OSNP 1999/5/181) „sąd ocenia legalność decyzji rentowej według stanu rzeczy istniejącego w chwili jej wydania. Sąd jednakże może przyznać ubezpieczonemu świadczenie, jeżeli warunki je uzasadniające zostały spełnione po wydaniu zaskarżonej decyzji (art. 316 § 1 KPC)”.

Uzasadniając swoje stanowisko Sąd Najwyższy podkreślił, że zasadnicze znaczenie ma rozstrzygnięcie kwestii, czy art. 316 § 1 k.p.c., zgodnie z którym "sąd wydaje wyrok biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności czy uwzględnieniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy", może być zastosowany w sytuacji, gdy w momencie wydania decyzji przez organ rentowy ubezpieczony nie spełniał wprawdzie warunków do przyznania wnioskowanego świadczenia, ale warunki te ziściły się w czasie trwania postępowania odwoławczego, przy czym podkreślił, iż co do zasady należy przyjąć, że sądowa kontrola legalności decyzji powinna dotyczyć stanu rzeczy istniejącego w chwili wydania tejże decyzji, bowiem o nim organ rentowy orzeka decyzją, której zgodność z prawem pod względem formalnym oraz merytorycznym bada i ocenia sąd. Jeżeli jednak sąd ustali, że jedyną przyczyną odmowy przyznania emerytury lub renty ustalała po wydaniu zaskarżonej decyzji, jest władny wydać wyrok przyznający świadczenie z datą spełnienia się wszystkich przesłanek koniecznych do nabycia prawa do tego świadczenia. Ustalenia stanowiące faktyczną podstawę rozstrzygnięcia zawartego w takim wyroku muszą jednak dotyczyć okoliczności pewnych, ponieważ tylko w takich przypadkach dopuszczalne jest swego rodzaju skrócenie procedury przez eliminację ponownego postępowania przed organem rentowym z nowego wniosku o świadczenie niewątpliwie należne.

Takie stanowisko zajął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 12 kwietnia 2012r. II UK 235/11 (LEX nr 1216853).

Zgodnie natomiast z treścią art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; w szczególności zasądzeniu roszczenia nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że stało się ono wymagalne w toku sprawy.

Sąd orzekający bierze zatem pod uwagę również stan prawny obowiązujący w chwili orzekania.

A zatem w przedmiotowej sprawie fakt nie rozwiązania stosunku pracy w dacie wydania zaskarżonej decyzji nie stoi na przeszkodzie uzyskaniu prawa do spornego świadczenia w sytuacji, gdy wobec zmiany przepisów spełnienie tej przesłanki nie jest już wymagane.

Z powyższych przyczyn, Sąd stwierdził, że R. P. (1) z dniem 1 stycznia 2013r. spełnia łącznie wszystkie warunków niezbędne do przyznania emerytury z obniżonego wieku, wynikających z treści art. 184, ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.),

a tym samym jego odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

SSO Jolanta Łanowy